

ΕΠΙΤΥΜΒΙΑ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΔΟΥΖΙΝΑΝ.

Ἄρότου ἐκλείσεις τὰ χεῖλη καὶ ἔπαυσε νὰ ὀμιλῆς
Χῆρον ἀπέμεινε τὸ ἔθνος καὶ ἡ Τριακονταμελής!

ΕΙΣ ΤΟΝ ΔΗΜΗΤΡΑΚΑΚΗΝ

Δὲν σ' ἔρωσαν, ὦ στρατηγέ, φεῖ! τὰ στρατεύματά σου,
Οὔτε ἡ ἱστορία σου, οὔτε τ' ἀνέκδοτά σου,
Οὔτε ἡ ἀδιάκοπη τῆς γλώσσης σου φαγοῦρα
Καὶ τὸ μακρὸ σου τὸ καλτὸ κ' ἡ ἐνδοξὴ μαγκοῦρα!

ΕΙΣ ΤΟΝ ΖΥΓΟΜΑΛᾶΝ

Πάντα μεγάλα γύρευες, ἐπίσκοπε τοῦ Δαμαλά...
Τράβα λοιπὸν τὸν τενεκὲν ἀποτυχῶν, Ζυγομαλά!

ΕΙΣ ΤΟΝ ΡΗΓΟΠΟΥΛΟΝ

Ἦ νύφη, ὦ ἰνδάλματα, ὦ οὐρανέ!... Κατάρρα!
Σὲ συνεπῆρε, δυστυχῆ, τὸ ρεῦμα τοῦ Νιγαύρα!

ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΡΕΙΖΩΤΗΝ

Τί πράγματα ἀνάποδα καὶ ἄλογα... Στοχάσου!
Νὰ μείνη ἔξω τῆς Βουλῆς ἡ περιφέρειά σου!

ΕΙΣ ΤΟΝ ΜΑΤΑΛΑΝ

Ὁδύρομαι καὶ κόπτομαι θρηνηλογῶν ὃ τάλας!
Δὲν ὄβριγγα πλέον βουλευτῆς ὁ κύριος Ματάλας!

ΕΙΣ ΤΟΝ ΓΡΙΒΑΝ

Βάλτε φωτιά στὴ Βόνιτσα, ἐστὶ Σάλωνα, ἐστὶ Θήβα,
Ἡ Ρούμελη ἐμαύρισε τὸ Δημητράκη Γρίβα!

Ὁδοκαθαριστής.

ΒΙΒΛΙΑ

ΘΕΜΙΚΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ. — Σειρὰ τῶν Ποιητικῶν Ἔργων Γεωργίου Μαρτινέλλη. Τεύχος Α'. Ἐκδίδεται ὑπὸ Ἀνέστη Κωνσταντινίδου.

Περιέχει τριάκοντα τέσσαρα δεκατετράστιχα γεγραμμένα εἰς γλώσσαν δημοτικὴν μὲν ἀλλὰ λίαν ἐπιμελημένην, πάντα δὲ ἀναγόμενα εἰς τοὺς μεγάλους ἄνδρας ἢ τοὺς μεγάλους ἄθλους τοῦ ἱεροῦ Ἀγῶνος. Ὁ κ. Μαρτινέλλης ἀνήκει εἰς τὴν γενναίαν σχολὴν τῶν Ἑπτανησίων ποιητῶν, τὴν κατ' ἐξοχὴν μελωδικὴν καὶ περιπαθῆ, πλάι τῶν εἰκόνων τοῦ ἔχουσι μεγάλην συνθετικὴν δύναμιν, καίτοι τὸ εἶδος ὅπερ ἐξέλεξεν εἶνε δυσκολώτατον ἐν τῇ ποιήσει, διότι δὲν δύναται πάντοτε ν' ἀποδοθῶσιν ἐπιτυχῶς εἰς δεκατέσσαρας μόνον στίχους καὶ ὑπὸ τὸν ἐπιβεβλημένον ζυγὸν τῆς ὁμοιοκαταληξίας τὰ γενικὰ χαρακτηριστικὰ ἐνὸς ἐνδόξου προσώπου ἢ κλεινῆς τινος πράξεως. Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ ὅπου ὁ ποιητὴς φαίνεται σχετικῶς ἀσθενέστερος, δὲν λείπει ἡ ἁρμονία τοῦ στίχου οὐδὲ τὸ ἱερὸν πῦρ τῆς φιλοπατρίας ἐξ ἧς κυρίως ἐκπορεύεται ἡ ἔμπνευσις του. Λυπούμεθα διότι ὁ στενὸς χώρος, ὃν κατὰ σύστημα ὠρίσαμεν ἀνεκῶθεν πρὸς σύντομον βιβλιογραφίαν, δὲν ἐπιτρέπει ἡμῖν ἀνάλυσιν ἐκτενεστέραν τῶν ποιητικῶν προϊόντων τοῦ κ. Μαρτινέλλη, ἐξ ὧν πολλὰ ἐν τῇ ἀπλότητι τῶν δυνάμει νὰ ὀνομασθῶσιν εἶδη ἀνθη τοῦ νεωτέρου ἑλληνικοῦ Παρνασσού.

ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ Θ. ΒΟΥΡΟΥ. — Τὰ Πρῶτα Ποιήματα μετὰ προλόγου ὑπὸ τῆς κυρίας Ἀθηνᾶς Ν. Σερεμέτη.

Ἐπάρχει λόγιόν τι κατὰ τὸ ὅπλον αἱ χοροὶ τῶν μεταμφισμενῶν κατὰ τὰς Ἀπρόκρουσις πρέπει ν' ἀρχίζωσιν ἀπὸ τὸν δεύτερον ἐπειδὴ ὁ πρῶτος ἀποβαίνει πάντοτε ψυχρὸς οὕτω καὶ οἱ ὀρεγόμενοι τῆς δημοσιότητος νεαροὶ ποιηταὶ πρέπει ν' ἀρχίσωσιν οὐχὶ ἀπὸ τῆς πρώτης ἀλλ' ἀπὸ τῆς δευτέρας συλλογῆς τῶν. Διὰ τὴν πρώτην λυρικὴν συλλογὴν παντὸς νέου ποιητοῦ πρέπει νὰ ἰσχύῃ ἡ μέθοδος τὴν ὁποίαν πολλοὶ συμιστῶσι διὰ τὴν ἀγγοροσαλάταν. Ὅπως δηλαδὴ διὰ τὴν ἀγγοροσαλάταν πρέπει νὰ καθαρίζεται καλὰ τὸ ἀγγοῦριον, νὰ κόπτηται εἰς λεπτὰ τεμάχια, νὰ ρίπτηται ἐπ' αὐτῶν εἰς ἀνάλογον δόσιν ἄλας, ὄξος καὶ ἔλαιον καὶ ἔπειτα... νὰ ρίπτεται ἡ σαλάτα ἔξω

ἀπὸ τὸ παράθυρον, οὕτω καὶ διὰ τὴν πρώτην λυρικὴν συλλογὴν, πρέπει αὕτη νὰ σχηματισθῇ βαθμηδὸν ἐκ διασπορῶν ἔργων, νὰ καθαρισθῇ ἀπὸ τὰ περιττά. ν' ἀντιγραφῇ ἐπὶ στιλπνοῦ χάρτου διὰ καλλιγραφικοῦ χαρακτήρος. ν' ἀναγνωσθῇ εἰς ἐπήκοον ὀλίγων φίλων καὶ ἔπειτα... νὰ ριφθῇ εἰς τὸ πῦρ. Ἄν οἱ νεαροὶ ποιηταὶ ἠκολούθουν τὴν μέθοδον ταύτην δὲν θὰ ἤσθάνοντο εἰς τὸν κατόπιν βίον, ὅταν ἡ κρίσις ὠριμάξῃ, σκληροῦς ἐλέγχους καὶ πικρὰν μεταμέλειαν.

Δὲν λέγομεν ταῦτα διὰ ν' ἀποθαρρύνωμεν τὸν νεώτατον, ὃ φαίνεται, ποιητὴν τῆς περὶ ἧς πρόκειται συλλογῆς. Ἀπεναντίας θέλομεν νὰ τὸν ἐνθαρρύνωμεν καὶ νὰ τὸν προτρέψωμεν ὅπως καταγείνη ἐτι μᾶλλον μελετῶν τὰ ἔργα τῶν συγχρόνων δοκίμων ἡμῶν ποιητῶν, εἰς τὰ ὁποῖα φαίνεται ὅτι ἐγκύπτει, ν' ἀσκηθῇ περὶ τὴν σαφεστέραν ἀπόδοσιν τῶν διανοημάτων του καὶ περὶ τὴν ἁρμονικὴν κατασκευὴν τοῦ στίχου. Διότι π. χ. τὸ ἐκτενὲς ποίημά του «Τὸ παιδίον τῆς Ἡμέρας» ἐφάνη ἡμῖν ἐνθὺλευμά τι ὄλις ἀκατάληπτον, τὸ δὲ ἐπόμενον «Ψυχὴ-Σῶμα» περιέχει στίχους ὡς τοὺς ἐπομένους:

Τὴν πρώτην ἤλθον εἰς τὸ παράθυρόν μου
Τὴν ἀνατολὴν ἐθαύμασα τοῦ ἡλίου,
Κι' ὠνειροπόλησα ἀγνώως εἰς (1) τὸν Θεόν μου. κ.λπ.

οἵτινες εἶνε ὅτι ἄλλο πρᾶγμα θέλετε, ἀλλ' ὄχι στίχοι. Ἄς προσπαθῆσιν νὰ καλλιεργήσῃ τὴν ἑαυτοῦ κλίσην καὶ τότε δικαιότερον ἴσως θὰ δύναται νὰ λέγῃ πρὸς τὸν μέγαν Οὐγκὼ ὃν θαυμάζει, ὅτι ἐξ αὐτοῦ παρέλαβε lo bello stile.

Ὅμοῦ δὲ μὲ τὰς φιλικὰς ταύτας παραινέσεις πρὸς τὸν νέον ποιητὴν ἐκφράζομεν τὰ εὐκρινῆ συγχαρητήριά μας πρὸς τὴν γράψασαν τὸν πρόλογον κυρίαν Ἀθηνᾶν Σερεμέτη. Ἀνεξαρτήτως τῶν ἐν αὐτῷ περιεχόμενων καλλολογικῶν δοξασιῶν, τὸ ὄφος τῆς λογίας κυρίας ἐφάνη ἡμῖν τόσον γλαφυρόν, ὥστε τῇ ἀληθείᾳ μεθ' ὑπερηφανείας θὰ παραδεχόμεθα τὴν συνεργασίαν της. ἔστω καὶ ἂν ἤθελε χαλωθῆ διὰ τοῦτο (ὅπερ δὲν πιστεύομεν) ἡ φιλότιμη ἡμῶν Μιλησία!

Ἡ ΕΡΜΟΛΟΓΙΑ ὑπὸ Ν. Γ. Ζωγραφάκη, μετὰ μιᾶς εἰκόνος, καὶ μετὰ προλόγου ὑπὸ τοῦ κ. Βλ. Γαβριηλίδου. Ἐκδοθὲν ὑπὲρ τῶν ἐκ τοῦ σιμοῦ παθόντων.

Καλὸν ἐπιβιβάζιον ὑπὲρ σκοποῦ ὠφελίμου ἐκδοθήμενον. Ἀξιανόγνωστος ἰδίως ὁ πρόλογός του ὁ ὑπὸ τοῦ νεωτέρου καλάρου τοῦ ἡμετέρου συναδέλφου διευθυντοῦ τῆς «Ἀκροπόλεως» ἐπίτηδες συντεθείς.

ἩΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΗΣ ἈΚΑΤΟΛΗΣ φιλολογικῶν καὶ ἐπιστημονικῶν τοῦ ἔτους 1887. ἐκδιδόμενον ὑπὸ Ἀθ. Παλαιολόγου ἐν Κωνσταντινουπόλει.

Τὸ ἀξιόλογον τοῦτο ἡμερολόγιον μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας συνταχθένον περιέχει ποικίλας διατριβὰς ἐμβριθεῖς εὐχαρίστως ἀναγινωσκομένας. Περιεργὸς ἰδίως ἐφάνη ἡμῖν ἡ ἐπιγραφομένη «Κατὰ πόσον εἶνε ἱστορικῶς ἀκριβὴς ἡ κοινὴ χριστιανικὴ ἀρχαιολογία» ἐξ ἧς ἐναργῶς ἐμφαίνεται ὅτι τὸ ἔτος ὃ ἐρ διατρέχομεν εἶνε τὸ 1890 καὶ ὄχι τὸ 1887 ἀπὸ Χριστοῦ γεννήσεως. Ἄν ἐπαληθεύσῃ τὸ πρᾶγμα δι' εὐρυτέρας ἐπιστημονικῆς ἐξετάσεως, ἢς τρέμωσι πρὸ πάντων... οἱ συνδρομηταὶ τῶν ἐφημερίδων παρ' ὧν θὰ ζητηθῇ καθυστερούμενη συνδρομὴ τριῶν ἐτῶν!

ἈΤΤΙΚΟΝ ἩΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ τοῦ ἔτους 1887, ὑπὸ Βιργηναίου Ἀσωπίου. Ἔτος 21ον.

Ἀποροῦμεν καὶ ἡμεῖς διατὶ ἐβραδύναμεν ἐπὶ τοσοῦτον ν' ἀναγγελοῦμεν τὴν ἐκδόσιν τοῦ «Ἀττικοῦ Ἡμερολογίου». Ἄς πληθύνεται κατ' ἔτος ὡς ὁ ἄμμος τῆς θαλάσσης τὸ γένος τῶν ἐκδοτῶν ἡμερολογίων ἢ ὑπεροχὴ τοῦ «Ἀττικοῦ Ἡμερολογίου» ἐφ' ὅλων τῶν λοιπῶν διαμείνῃ πάντοτε ἀναμφισβήτητος. Ὡς ἡ εὐσείβεια ἡγεμῶν ἐστὶ πασῶν τῶν ἀρετῶν, οὕτω καὶ τὸ «Ἀττικὸν Ἡμερολόγιον» ἡγεμῶν ἐστὶ πάντων τῶν ἡμερολογίων ἐτησίων δημοσιευμάτων. Καὶ τὸ ἐφατεινὸν ἡμερολόγιον εἶνε ἀντάξιον τῶν εὐκλεῶν καὶ συμπαθῶν παραδόσεων τοῦ περιέχει πλῆθος διατριβῶν τερπνῶν καὶ ὠφελίμων διαφόρων λογίων ἀλλ' ὡς συνήθως ὁ ἐκδοτὴς κ. Ἀσπίσιος ἐκράτησε δι' ἑαυτὸν τὴν μερίδα τοῦ Λέοντος, πολλὰς καταλαβὼν σελίδας διὰ τῶν πλήρων χάριτος καὶ ἀνεξαντλήτου εὐφυίας ἐπινοημάτων του. Τὸ «Ἀττικὸν Ἡμερολόγιον» πρέπει νὰ εἶνε τὸ κόσμημα παντὸς ἑλληνικοῦ οἴκου.

Ἄ πρόποσι!... Ἐφέτος τὸ «Ἀττικὸν Ἡμερολόγιον» συμπλήρησεν τὴν ἐντλητικῶσίν του, ἄγον τὸ 21ον ἔτος τῆς ἡλικίας, καὶ δικαιούται νὰ πανηγυρίσῃ καὶ αὐτὸ χωρὶς νὰ ἐγερθῇ ἡ ἐλαχίστη συνταγματικὴ ἀντίρρησης. Εἰς τὸν φιλόπονον ἐκδοτὴν εὐχόμεθα ἀπὸ καρδίας ἔτη Μαθουάλα!

Ἡρώδης ὁ Ἀττιεὺς